

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/48/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014201080
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5014201080.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Ľubici Filovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: A. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, H., v zastúpení JUDr. Ferdinandom Klinovským, advokátom so sídlom Radlinského 47, Dolný Kubín, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Kuzmányho 26, Žilina, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 zo dňa 16.07.2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. januára 2015 č. k. 20S/110/2014-36, jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. januára 2015 č. k. 20S/110/2014-36 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 84,28 Eur v lehote 15 dní na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ferdinanda Klinovského, advokáta, so sídlom Radlinského 47, Dolný Kubín .

Odôvodnenie

1.

Krajského súdu v Žiline napadnutým rozsudkom zo dňa 13. januára 2015 č. k. 20S/110/2014-36 preskúmané rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 zo dňa 16.07.2014 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ferdinanda Klinovského, advokáta so sídlom v Dolnom Kubíne, náhradu trov konania vo výške 35,- Eur z titulu súdneho poplatku a vo výške 167,71 Eur z titulu trov právneho zastúpenia, do 30 dní od jeho právoplatnosti.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného žalovaným vyplývajúcim z predloženého administratívneho spisu dospel k

záveru, že dôvody žalobcu uvedené v žalobe sú dôvodné, keď závery žalovaného uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú predčasné pre nedostatočne zistený skutkový stav.

Krajský súd z administratívneho spisu mal preukázané, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Dolný Kubín - Okresný dopravný inšpektorát v Námestove rozhodnutím č. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013 zo dňa 23.04.2014 rozhodol tak, že žalobca sa dopustil priestupku dňa 28.12.2012 v čase o 14:55 hod., keď prechádzal ako chodec po miestnej komunikácii ulici M. R. Štefánika v Námestove, kde v blízkosti budovy s popisným číslom 206/3 vstúpil na vozovku a to pri použití priechodu pre chodcov bez toho, aby dostatočne videl dopravnú situáciu vozidiel prichádzajúcich zľava (odparkované vozidlo pozdĺžne na parkovisku, pri pravom okraji vozovky, v smere jazdy vozidla Ford Escort), keď vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúceho vozidla z jeho ľavej strany nemohol cez vozovku bezpečne prejsť. A. Z. sa pred vstupom na vozovku, pri použití priechodu pre chodcov dostatočne nepresvedčil zľava vzhľadom na dopravnú situáciu, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, nakoľko ako účastník cestnej premávky (ako chodec) ohrozil vodiča vozidla Ford Escort, ev. č. H. XXXBL, ktoré viedol R. E., ktorému spôsobil nebezpečenstvo, a to tak, že mu vstúpil spoza zaparkovaného vozidla a vbehol do jeho jazdnej dráhy cez priechod pre chodcov, následne došlo ku kontaktu vozidla a chodca. Pri dopravnej nehode utrpel chodec A. Z. zranenie hlavy s dobou liečenia nad sedem dní. U vodiča motorového vozidla ani u chodca nebolo zistené požitie alkoholických nápojov. Konštatoval, že žalobca porušil ustanovenie § 53 ods. 2, ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) a uznal ho vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“). Podľa § 11 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. od uloženia sankcie upustil z dôvodu, že k náprave páchatel'a postačilo samotné prejednanie priestupku.

Na základe odvolania proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 zo dňa 16.07.2014 zamietol odvolanie žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia sa žalovaný stotožnil so skutkovým a právnym posúdením veci prvostupňovým správny orgánom.

Krajský súd mal preukázané, že z obsahu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím vyplýva, že žalobcovi sa kladie za vinu, že nevenoval dostatočnú pozornosť dňa 28.12.2012 v čase od 14:55 h na priechode pre chodcov po miestnej komunikácii M. R. Štefánika v Námestove, keď vstúpil na vozovku a to pri použití priechodu pre chodcov bez toho, aby dostatočne videl dopravnú situáciu vozidiel prichádzajúcich zľava a keď vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúceho vozidla z jeho ľavej strany nemohol cez vozovku bezpečne prejsť. Žalobcovi sa napadnutým rozhodnutím kladie za vinu, že pred vstupom na vozovku, pri použití priechodu pre chodcov, sa dostatočne nepresvedčil zľava, vzhľadom na dopravnú situáciu, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, nakoľko ako účastník cestnej premávky (chodec) ohrozil vodiča Ford Escort, ev. č. H. XXXBL, ktoré viedol R. E., ktorému spôsobil nebezpečenstvo a to tak, že mu vstúpil spoza zaparkovaného vozidla a vbehol do jeho jazdnej dráhy cez priechod pre chodcov, následne došlo ku kontaktu vozidla s chodcom. Žalovaný konštatoval, že žalobca svojim konaním porušil § 53 ods. 2 a 4 zákona č. 8/2009 Z. z. a uznal ho vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb., od uloženia sankcie upustil s poukazom na § 11 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb.

Zákonnosť preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov krajský súd preskúmal v intenciách ustanovení § 53 ods. 2, 4 zákona č. 8/2009 Z. z. v spojení s § 22 ods. 1, písm. g / zákona č. 372/1992 Zb., s § 73 ods. 1, 2, s § 74 ods. 2, s § 51 uvedené zákona, v intenciách § 46 a § 47 ods. 1, 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), tiež v intenciách čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vydané na základe nedostatočného zisteného skutkového stavu veci, keď žalovaný nemal k dispozícii všetky podklady na rozhodovanie vo veci. Zdôraznil, že znalecký posudok alebo odborné vyjadrenie rozoberajú prípady, kedy by k dopravnej nehode nedošlo, a to buď konaním žalobcu ako chodca alebo vodiča dopravného prostriedku, ktorý bol účastníkom dopravnej nehody. Obaja znalci ustálili, že v prípade, keby vodič išiel rýchlosťou 35 km/h (znalec X. ustálil túto primeranú rýchlosť na 37 km/h), by nedošlo k dopravnej nehody v prípade, že by vodič brzdil tak, ako v skutočnosti brzdil (názor P. C.) alebo že by brzdil v polovičnom spomalení (názor P. X.). Aj z tohto pohľadu je, podľa názoru krajského súdu, potrebné ustáliť primeranú rýchlosť vozidla Ford, ktorá vzhľadom na miestne pomery, bola primeraná posudzovanej skutkovej situácii. Krajský súd dospel k záveru, že závery správnych orgánov, že jedinou príčinou vzniku dopravnej nehody sú príčiny na strane žalobcu, sú predčasné a v čase preskúmania rozhodnutia žalovaného krajským súdom, vzhľadom na obsah administratívneho spisu, a aj závery jednotlivých znalcov, ktorí posudzujú jednotlivé situácie, ktoré by boli na strane vodiča, teda zníženie rýchlosti, brzdná dráha, spôsob techniky jazdy, reakcie vodiča ako reagoval, mal by reagovať a pod., ktoré rozoberajú v jednotlivých znaleckých posudkoch, nepreukazujú jednoznačne, že by jedinou príčinou dopravnej nehody bolo správanie žalobcu ako chodca. Takýto záver je predčasný, navyiac, keď v konaní jednoznačne bolo preukázané, že vodič, ktorý bol účastníkom dopravnej nehody prekročil zákonom stanovenú povolenú rýchlosť, pričom nie je ani jednoznačne určené, aká mala byť jeho primeraná rýchlosť. Skutočnosťami ako príčinami vzniku dopravnej nehody a zavinenia (úplného alebo čiastočného) zo strany žalobcu sa správne orgány nezaoberali a ani tento aspekt nevyhodnocovali, preto bude potrebné v nariadenom znaleckom posudku ustáliť aj otázku primeranej rýchlosti vodiča, ktorú mal vzhľadom na uvedené pomery a dopravnú situáciu v danom čase s vozidlom Ford Escort realizovať a v nadväznosti na závery znaleckého posudku potom vyhodnotiť aj vo vzťahu k osobe žalobcu, či konanie žalobcu v čase dopravnej nehody bolo jedinou príčinou vzniku dopravnej nehody alebo sa jedná o spoluvinu chodca a vodiča, resp. vinu výlučne na strane vodiča. Tieto skutočnosti sú, podľa názoru krajského súdu, podstatné nielen vo vzťahu k výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, ale aj k uvedeniu dôvodov rozhodnutia.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol.

Žalovaný v dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne. Nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, že v napadnutom rozhodnutí nezdôvodnil konanie žalobcu v súvislosti s § 53 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. Zastával názor, že odôvodnenie porušenia citovaného ustanovenia je dostatočne zdôvodnené. Taktiež nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že nemal k dispozícii všetky podklady na rozhodnutie vo veci, ktorá argumentácia nie je ničím podložená. Poukázal na to, že krajskému súdu zaslal kompletne spisové materiály týkajúce sa veci. Tvrdil, že v napadnutom rozhodnutí uviedol všetky dôkazné prostriedky, ktorými disponoval, a preto nie je zrejmé z akého dôvodu krajský súd dospel k záveru, že v priestupkovom konaní existuje posudok proti vodičovi motorového vozidla E.. Vyslovil názor že vo veci predmetnej dopravnej nehody bolo rozhodnuté na základe presne zisteného skutkového stavu. Uviedol, že poukazom na vydané právoplatné rozhodnutie voči vodičovi vozidla, sa javí ako neúčelné a nevhodné, aby v predmetnej veci na základe názoru krajského súdu bolo nariadené ďalšie znalecké dokazovanie z dôvodu ustáliť aj otázku primeranej rýchlosti vodiča, ktorú mal vzhľadom na uvedené pomery a dopravnú situáciu v danom čase s vozidlom Ford Escort realizovať a v nadväznosti na závery znaleckého posudku potom vyhodnotiť aj vo vzťahu k osobe žalobcu. Tvrdil, že porušenie všeobecne záväznej právnej normy konaním vodiča Ford Escort zo dňa 28.12.2012 bolo predmetom iného konania, vo veci bolo vydané rozhodnutie o priestupku č. ORPZ- DK- OD14-P-181/2013 zo dňa 18.09.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 15.10.2014. Súčasne vyslovil názor, že v napadnutom rozhodnutí v časti odôvodnenia na strane 10 až 12 žalovaný dostatočne zdôvodnil odvolacie námietky účastníka konania v zastúpení týkajúce sa i znaleckého posudku a odborného vyjadrenia.

3.

Na odvolanie žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline potvrdil. S dôvodmi žalovaného uvedenými v jeho odvolaní nesúhlasil. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

4.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalovaného (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd odvolaním napadnuté rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 zo dňa 16.07.2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 zo dňa 16.07.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dolný Kubín - Okresný dopravný inšpektorát v Námestove č. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013 zo dňa 23.04.2014.

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Dolný Kubín - Okresný dopravný inšpektorát v Námestove uvedeným rozhodnutím uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1, písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa žalobca dopustil dňa 28.12.2012 v čase o 14:55 hod., keď prechádzal ako chodec po miestnej komunikácii ulici M. R. Štefánika v Námestove, na skutkovom základe uvedenom vo výroku rozhodnutia a podľa § 11 ods. 3 uvedeného zákona správny orgán prvého stupňa upustil od uloženia sankcie.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie

výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98). (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného

súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ustanovením čl. 1 ods. 2 ústavy sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

V intenciách čl. 154c Ústavy SR je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) súčasťou právneho poriadku SR a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi. V zmysle uvedeného keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná zodpovednosť za priestupok.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V predmetnej veci, keďže ide o preskúvanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov o postihu za priestupok, podľa názoru najvyššieho súdu teda bolo treba tiež na danú vec aplikovať čl. 6 ods. 1 prvá časť dohovoru, v súlade s ktorou právnou úpravou bolo nevyhnutné žalobcovi ako obvinenému z priestupku poskytnúť obdobné záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku obvinenému z trestného činu. Vzhľadom k uvedenému rozhodnutiu o vine obvineného z priestupku musí predchádzať zistenie skutkového stavu, z ktorého spôsobom nevzbudzujúcim akéhokoľvek pochybnosti je zrejmé, že obvinený z priestupku sa dopustil protispoločenského konania, ktorým naplnil skutkovú podstatu priestupku zákonodarcom ustanoveného v zákone č. 372/1990 Zb.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (Zákon č. 71/1967 o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Podľa § 3 ods. 1, 4, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Dolný Kubín - Okresný dopravný inšpektorát v Námestove príslušný na rozhodnutie podľa zákona č. 372/1990 Zb. v prvom stupni a Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát, ako odvolací správny orgán v predmetnej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nezaťažili relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí, a preto ich rozhodnutia treba považovať za predčasné, a preto súd prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobou napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že správna úvaha správnych orgánov oboch stupňov, na základe ktorej ustálili svoj právny záver, že jedinou príčinou vzniku dopravnej nehody sú príčiny na strane žalobcu, je predčasná a ani nevyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania vzhľadom na obsah administratívneho spisu, keď aj závery jednotlivých znalcov, ktorí posudzovali jednotlivé situácie, ktoré by boli na strane vodiča, ktoré rozoberajú v jednotlivých znaleckých posudkoch, zamerajúc pozornosť na skutočnosť, kedy by k dopravnej nehode nedošlo, jednoznačne nepreukazujú, že by jedinou príčinou dopravnej nehody bolo správanie žalobcu ako chodca, s prihliadnutím na to že v konaní bolo tiež preukázané, že vodič, ktorý bol účastníkom dopravnej nehody, prekročil zákonom stanovenú povolenú rýchlosť, pričom v danom prípade nebolo ani určené, aká mala byť jeho primeraná rýchlosť. Aj odvolací súd zastáva názor, že skutočnosťami preukazujúcimi vznik dopravnej nehody a zavinenia (úplného alebo čiastočného) zo strany žalobcu v príčinnej súvislosti všetkých okolností dopravnej situácie v čase a miesta nehody a ich účastníkov sa správne orgány doposiaľ ani dostatočne nezaoberali a ani tento aspekt nevyhodnocovali. Bude preto potrebné v ďalšom dokazovaní zamerať pozornosť na skutkové zistenia, preukazujúcu skutočnú dopravnú situáciu v danom čase a túto vyhodnotiť vo vzťahu k osobe žalobcu, či konanie žalobcu v čase dopravnej nehody bolo jedinou príčinou vzniku dopravnej nehody alebo sa jedná o spoluvinu chodca a vodiča. Určenie rozsahu a dôkazných prostriedkov je v právomoci správneho orgánu. Z uvedených dôvodov odvolací súd nemohol súhlasiť z odvolacou námietkou žalovaného, že v preskúmvanom prípade bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu, ako aj s odvolacou námietkou, že v tomto konaní skúmanie zavinenia vodiča ako účastníka dopravnej nehody je právne irelevantné.

Podľa § 53 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. účinného v čase dopravnej nehody pred vstupom na vozovku sa chodec musí presvedčiť, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, a len čo vstúpi na vozovku, nesmie

sa tam bezdôvodne zdržiavať ani zastavovať. To platí na priechode pre chodcov i mimo neho. Chodec nesmie prekonávať zábradlie ani iné zábrany.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovaných článkov ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy a skutkových zistení daného prípadu doposiaľ skutkové okolnosti jednoznačne nepotvrdzujú zavinenie žalobcu, ktorému sa kladie za vinu, že nevenoval dostatočnú pozornosť dňa 28.12.2012 v čase od 14:55 h na priechode pre chodcov po miestnej komunikácii M. R. Štefánika v Námestovo, keď pred vstupom na vozovku sa dostatočne nepresvedčil zľava, vzhľadom na dopravnú situáciu, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, nakoľko ako účastník cestnej premávky (chodec) ohrozil vodiča Ford Escort, ev. č. H. XXXBL, ktoré viedol R. E., ktorému tým spôsobil nebezpečenstvo.

Zákonodarca v citovanej právnej norme ustanovenej v § 53 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. účinného v čase dopravnej nehody, ukladá chodcovi povinnosť presvedčiť sa, či môže vstúpiť na vozovku bez nebezpečenstva, pred vstupom na vozovku a len čo vstúpi na vozovku, nesmie sa tam bezdôvodne zdržiavať ani zastavovať. To platí na priechode pre chodcov i mimo neho.

Skutkové okolnosti daného prípadu však potvrdzujú, že ku kolízii medzi žalobcom a motorovým vozidlom došlo potom ako sa žalobca na prechode pre chodcov už nachádzal, ktorej skutočnosti správne orgány oboch stupňov doposiaľ ani nevenovali náležitú pozornosť, majúce za následok predčasné a teda nesprávne vyhodnotenie zavinenia žalobcu.

Odvolačný súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalovaného, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne vyhodnotil skutkový stav (§ 221 ods. 1, písm. h/ O.s.p.).

Vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v

spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. Žalobcovi priznal náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní mal úspech. Priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - podanie vyjadrenia k odvolaniu žalovaného - 61,84 Eur a režijný paušál za úkon 8,39 Eur + 20% DPH, podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1, písm. b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, v celosti 84,28 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.